

3
СТОР.
2020-ий в УжНУ
Спроба огляду

4
СТОР.
«...більше перемог
світового Добра над світовим Злом»

7
СТОР.
«Студентська осінь-2020
Що було після конкурсу...

Як Миколай ходив в **УжНУ**

Добре вимиті чобітки, які цієї магічної ночі спатимуть не, як звично, у коридорі, а красуватимуться на підвіконні улюбленої кімнати... Безліч листів до святого з філігранною точністю обдуманих останніми днями / тижнями мрій... Зрештою, списки своїх добрих та поганих справ, море обіцянок виправитись, аби тільки завітав до хати Миколай. А вночі — майже детективна історія, коли доводиться імітувати сон, а потім час від часу тихенько вставати з ліжка й йти притямом до вікна, що притягує до себе магнітом беззаперечної цікавості, приправленої уроками життєвого дива. Смак дитинства — у кожного зі своїми фірмовими стравами-спогадами, але 6 чи 19 грудня — мов свічка на торті, яку бодай раз кожен задував під час дня народження.

Тим часом рейки дорослості вчать нас приміряти власне образи святого Миколая. І йдеться зовсім не про одяг. А про бажання допомогти ближньому в скорботі, до прикладу, поділитися їжею, порадою, ба навіть, просто відірвати від серця шматочок дорожнього для себе часу.

Ви знали, що прохідна ректорату певний час слугувала такою собі резиденцією святого Миколая?.. Представники Волонтеріату УжНУ там збирали від небайдужих подарунки для дітей, котрі живуть у прифронтовій зоні на Сході України. Чудотворець, якого вшановують 19 грудня, у вас асоціюється з червоним головним убором, плащем і довгою си-

вою бородою? А що скажете про альтернативу у формі яскравої жовтої шапки, парасольки, усміхнених дівочих облич?

...Студентки УжНУ Ірина Микулин із факультету іноземної філології та Аня Андрусак із медичного (відповідно голова й представниця ГО «Aura Academica») чимдуж поспішали до ректорату. Аня взялася координувати спільну з військовими капеланами акцію «Миколай іде на Схід». Сама підготувала канцелярські товари: альбом, фарби, пензлі, олівці, і звісно, солодощі. «Є понад 500 сімей, які потребують подарунків. Ті родини в скрутному становищі. Хочеться подарувати дітям свято та усмішку», — каже А.Андрусак.

Рукавички, шарпетки та шкільне приладдя поставила до свого пакунка І.Микулин. Мовила: «Для мене діти та люди похилого віку — завжди особливо чуттєва тема. Тож не долучитися до акції не могла. А оскільки при зборі подарунків слід було вказати вікову категорію, то я зупинилася на малечі 6 — 7 років».

Студентка ФіФу Іванна Мазур також принесла презент: уживаний, але в доброму стані, одяг. «Уперше долучаюся до такої акції. Відчуття не передати! Нині маємо час робити добро, оскільки період посту. Вирішила порадувати дітей, які цього потребують», — розповіла І.Мазур.

Згодом спільно з військовим капеланом Олександром Холодом волонтери відвантажили подарунки в його автівку

(дорогою на Схід пан Олександр ще робив кілька таких зупинок в інших містах і селах Закарпаття). «Зібрали майже 30 паунків. Багато хто допоміг скласти ці презенти. Приємно, що долучилися студенти з різних факультетів, подарунки навіть надсилали поштою. Дякую всім, хто долучився, — підсумувала А.Андрусак. — Та й головне — не кількість дарунків, а щирість намірів».

Як то кажуть, із миру по нитці. Зо кілька подарунків з університету, інших структур та з різних районів Закарпаття — і можна назбирати величезну метафоричну сорочку добрих справ, які неодмінно об'єднують.

...Тим часом факультет математики та цифрових технологій УжНУ втретє поспіль організував «Анонімного Миколая». Учасники реєструються, заповнюють анкети, а потім рандомним способом їм випадає та чи інша людина, якій слід створити свято. Третьюкурсник Владислав Булаков заздалегідь підготував універсального символічного в'язаного бичка. Збирається подарувати представниці підрозділу міжнародних економічних відносин.

Другокурсниця ФМТЦТ Анастасія Фельбаба ознайомила з анкетною студентки, якій даруватиме презент, і купила солодощі. Їх уже отримала першокурсниця медичного факультету Євеліна Долгош... «Усе, що писала в анкеті, справдилося. Приємно, несподівано. Чудовий настрій — гарантовано», — каже Євеліна.

Оскільки учасники акції пам'ятали про рандом, то розуміли: комусь доведеться свої презенти пересилати поштою, адже географія тих, хто долучився, — необмежена. Таке завдання випало другокурсниці ФМТЦТ Анастасії Щербі. «Відсилаю на Іршавщину. Дарую свято однокласниці. У пакунку — приладдя для малювання, оскільки моя героїня захоплюється цим мистецтвом».

Акцію «Анонімний Миколай» придумала й започаткувала на математичному факультеті Мар'яна Світлик: «Якось із подругою підіймалися до навчального корпусу й говорили про свято. І вирішили створити його в підрозділі самотужки. Цей рік — особливий, бо до акції долучилися всі факультети, було 128 учасників».

Усе вищеперераховане — лише частина добрих справ УжНУ. Не просто вишу, загорнутого в плед суворої академічності, а живого організму, який надирає на звершення. У сфері благодійності — насамперед.

Ось так і ходив Миколай в альма-матер у 2020-ому. В альма-матер, у душі якої поміщається безліч крихітних миколайчиків із маленькими параметрами звичних людських кондицій та «оверсайзом» щедрості, уміння допомогти та згуртуватися. І за змістом це — ті ж добре вимиті чобітки на підвіконні. Тільки з усвідомленим і створеним самотужки дивом!

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Правники УжНУ продуктивно завершили рік

У грудні юридичний факультет мав насичене життя не тільки через сесію, а й долучився до міжнародних та всеукраїнських форумів. Зокрема, підрозділ був серед організаторів наукового симпозиуму «Реформи українського законодавства: сучасний розвиток», який відбувся на базі Грацького університету. До реалізації заходу доклали зусиль Німецько-українське об'єднання юристів, юридичний факультет Чернівецького національного університету. Форум згуртував науковців і практиків з України, Німеччини та Австрії.

Від альма-матер роботу координував заступник декана юрфаку з міжнародних зв'язків, директор НДІ державно-конфесійного права та державно-церковних

відносин УжНУ Олександр Білаш. На початку з вітальним словом виступили декан юридичного факультету Грацького університету Хрістоф Бецедек, керівник Центру східноєвропейського права Грацького університету Бернд Візер, голова Німецько-українського об'єднання юристів Райнер Бірке. Відтак відомий німецький професор Отто Лухтерхандт висвітлив тему «30 років правопорядку в Україні – баланс».

Декан юрфаку УжНУ Ярослав Лазур представив доповідь «Децентралізація публічного адміністрування в Україні: крок до належного урядування чи втрата інституційної спроможності держави?» Своєю чергою, директор НДІ порівняльного публічного права та міжнародного

права нашого вишу Михайло Савчин розповів про український конституціоналізм та його місце на світовій мапі. Умови та чинники формування особливого адміністративного права у системі права сучасної України дослідила завідувачка кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права Тетяна Карабін. А очільник кафедри господарського права Вадим Рошканюк розповів про пенсійну реформу як фактор економічного розвитку України.

Під час симпозиуму також відбулася презентація німецькомовного підручника Б.Візера, Я.Лазура та О.Білаша «Einführung in das ukrainische Recht» («Вступ до українського права»).

Крім того, на початку грудня юристи УжНУ разом із ко-

легами з 15 вітчизняних вишів, Української асоціації міжнародного права, Інституту законодавства Верховної Ради України, Європейської асоціації студентів права (ELSA Україна) улаштували конференцію «Вища юридична освіта в XXI столітті: виклики та перспективи розвитку». Учасниками стали понад сто науковців, освітян, практиків і здобувачів фаху.

Заступник декана з наукової та виховної робіт юридичного факультету УжНУ Ірина Хохлова розповіла про міждисциплінарні програми навчання, запровадження сучасних інформаційних технологій в освітній процес, використання інноваційних методик навчання в контексті підготовки юристів.

У грудні правники також

мали змогу поглиблено вивчити практичні та гендерні аспекти складання конституційної скарги як інструменту соціальних прав. Організатор триденного тренінгу в Києві – координатор проєкту ОБСЄ в Україні.

Одним з експертів був М.Савчин. До заходу долучилася й доцент кафедри цивільного права та процесу юридичного факультету УжНУ Марія Менджул.

Тренінг відбувся в межах проєкту «Підтримка захисту прав людини через покращення доступу до конституційної юстиції» за сприяння уряду Федеративної Республіки Німеччина.

Ольга БРАЙЛЯН,

студентка

відділення журналістики.

Топ-10 слів 2020 року

Видавці тлумачних словників «Collins Dictionary» назвали найуживаніші слова року, що минає.

Очікувано, що майже всі пов'язані з пандемією. Перше місце в списку – «локдаун». Частота використання останнього збільшилася на понад 6000%. Якщо торік його використовували 4 тисячі разів, то в 2020-ому – 250000! На другій сходинці – «коронавірус» (зростання в 35000!). Крім того, у топі: «соціальна дистанція», «самоізоляція», «вимушена оплачувана відпустка» та «ключові співробітники».

Ще чотири слова не стосуються пандемії. Серед них – «Мег-

сіт» («Megxit») – зречення принца Гаррі та його дружини Меган Маркл королівських обов'язків (утворене за аналогією з «Brexit»); «Тіктокер» – активний користувач соцмережі для створення відео в TikTok, яка набуває поширення. Навіть УжНУ тут з'явився!

Інасамкінець – «mukbang» – форма відеоблогінгу, що поєднує прийом великої кількості їжі та спількування з глядачами в прямому ефірі, а також BLM – гасло антирасистського руху «Black Lives Matter» («Життя чорних важливі!»).

Ольга БРАЙЛЯН,

студентка

відділення журналістики.

У Закарпатській обласній універсальній науковій бібліотеці імені Ф.Потушняка професор УжНУ, історик Сер-

гій Федак презентував III том «Історії України». Книжка має назву «Скіфо-сарматська доба» і входить до першої серії «Долі-

тописна історія».

Тетяна ПРОДАНЕЦЬ,

студентка

відділення журналістики.

Відійшов у вічність Микола Кишко

ми експериментальних тварин під дією стресових ситуацій. Після завершення навчання в 1963 р. працював у Воловецькій, Перечинській районних лікарнях, упродовж трьох років служив в армії на різних лікарських посадах.

Із 1970 р. працював в УЖДУ: спочатку аспірантом, потім – асистентом, професором кафедри факультетської терапії, а з 1990 р. – завідувачем цього підрозділу.

Кандидатську дисертацію захистив у 1973-ому, а 1988 р. успішно – і докторську «Функція серця при алкогольній інтоксикації». У 1991 році було присвоєно вчене звання професора. Разом з учнями вивчав актуальні проблеми ревматології, пульмонології, поєднаної патології серцево-судинної й ендокринної систем. М.Кишко активно виконував педагогічну, наукову, виховну, лікувальну та громадську роботи. Опублікував понад 100 наукових праць з актуальних проблем сучасної терапії й педагогіки, три підручники, написав понад 20 методичних розробок, підготував шість кандидатів наук.

Ректорат, колектив медичного факультету УжНУ, колеги з кафедри госпітальної терапії, яким поталанило працювати з цією неординарною людиною, глибоко сумують та висловлюють щирі співчуття рідним та близьким М.Кишка.

Після тривалої невиліковної хвороби, через декілька днів після 80-річчя, покинув цей світ доктор медичних наук, професор кафедри госпітальної терапії медичного факультету УжНУ Микола Кишко.

Перестало битися серце відомого кардіолога, який вилікував не одну тисячу сердець. Колеги, студенти та пацієнти поважали й любили цю особистість за високий професіоналізм, інтелект, талант викладача-наставника, доброзичливість та безвідмовність.

Народився Микола Максимович у 1940 р. в сім'ї робітників. У 1957-ому закінчив середню школу станції Ужгород Львівської залізниці і вступив до Ужгородського державного університету на медичний факультет. Уже в студентські роки займався науковою роботою під керівництвом доцента Олександра Мерщівка – вивчав функціональний стан серцево-судинної систе-

Пішов із життя Анатолій Самойленко

Із глибоким сумом повідомляємо, що 4 грудня на 83 році пішов із життя видат-

ний учений-математик, засновник всесвітньо відомої наукової школи з теорії багаточастотних коливань та теорії імпульсних систем, один із провідних спеціалістів у галузі звичайних диференціальних рівнянь, теорії нелінійних коливань, доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, лауреат Державних премій України, премій НАН України, багатьох орденів і відзнак, академік-секретар Відділення математики НАН України, директор Інституту

математики НАН України, академік НАН України, дійсний член Європейської Академії наук, іноземний член Академії наук Республіки Таджикистан, почесний академік АН вищої школи України, почесний доктор Ужгородського національного університету Анатолій Самойленко.

Ужгородський національний університет, факультет математики та цифрових технологій висловлюють щирі співчуття учням, колегам, рідним, близьким, друзям, всім хто знав і любив Анатолія Михайловича.

Не стало Степана Бобинця

Із глибоким жалем сповіщаємо сумну звістку: 14 грудня в лікарні після кількотижневої мужньої боротьби з COVID-19 перестало битися серце нашого колеги, прекрасної людини й талановитого викладача, сумлінного науковця, щирого патріота України, завкафедри французької мови і зарубіжної літератури, доцента Степана Бобинця.

Степан Степанович народився 13 липня 1945 року у верховинсь-

кому селі Ізки на Міжгірщині. Закінчив відділення німецької мови і літератури факультету романо-германської філології УЖДУ в 1967 р. Відтоді працював викладачем спочатку німецької мови на кафедрі іноземних мов, а згодом – викладачем зарубіжної літератури на кафедрі французької мови і зарубіжної літератури. Паралельно трудився на обласному радіо й був редактором університетської газети «Радянський студент». У 1983-ому захистив кандидатську дисертацію з творчості Фрідріха Шиллера, а у 1987 р. отримав наукове звання доцента кафедри іноземних мов. У 1986 – 2006 рр. працював деканом факультету. А останні 5 років – на посаді завідувача кафедри французької мови і зарубіжної літератури.

С.Бобинець є автором понад 100 наукових та навчально-методичних публікацій. Багато разів виступав опонентом на

захистах кандидатських дисертацій із зарубіжної літератури. Був талановитим лектором, викладав курси античної літератури, середніх віків та доби Відродження, а також зарубіжну літературу XVII – XVIII століть. Студенти любили й шанували Степана Степановича, із задоволенням слухали його лекції, захоплювалися дикторськими інтонаціями та вишуканою літературною мовою, яскравим гумором.

Степан Степанович мав авторитет і повагу серед колег, був людяним, доброзичливим керівником і колегою, готовим завжди підтримати, прийти на допомогу...

Усім колективом факультету іноземної філології та від імені керівництва університету висловлюємо співчуття рідним та близьким. Хай земля буде пухом, а Бог дасть Світле Царство і блаженний спокій.

Із прийдешніми святами!

Дорогі друзі! Вітаю вас із Новим роком та Різдрвом Христовим! 2020-ий виявився особливо непротим іспитом для багатьох: перевіркою на людяність, витривалість, міцність духу. До численних випробувань, зокрема війни, що, на жаль, уже довго є болючою темою для українців, несподівано додалося ще одне лихо – нещадна пандемія... Нам довелося працювати на відстані одне від одного. Через неможливість безпосередньої зустрічі скасували безліч різних планів. Однак зуміли знайти альтернативу. За цей час зрозуміли: навчатися онлайн – реально! Крім того, самоізоляція спонукала нас більше цінувати рідних, колег, друзів, задуматися над вічними, а не тимчасовими цінностями.

Прийдешній рік залишить приємні спогади, адже альма-матер зустріла своє 75-річчя. Ми продовжуємо здійснювати вагомий науковий дослідження, рівнятися на європейські стандарти в підходах до навчання, удосконалюємо освітні програми, випускаємо кваліфікованих фахівців.

Віритися: 2021-ий буде кращим, продуктивнішим і для ужнівської родини, і для держави загалом! Із добрими помыслами, бажанням нових трудових звитяг вступаємо в прийдешній рік. Здоров'я, успіхів вам, радості, будьте щасливими!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ, професор.

Вітаємо Марію Медведь із ювілеєм!

Від щирого серця бажаємо здоров'я, щастя та удачі. Нехай будинок Ваш буде сповнений достатку й затишку, нехай життя наповнюється яскравими фарбами, веселими нотами та красивими квітами. Нехай у душі панують гармонія й спокій, а в очах відбивається тиха гавань, наповнена мудрістю та вірою – вірою в те, що життя – прекрасне й дивовижне, і в ньому немає місця для смутку й печалі. Успіху та процвітання Вам і Вашій родині!

Колектив УжНУ.

Не прогав хаб!

У нашій області стартував проект «Створення Мережі молодіжних хабів на Закарпатті 2.0», який реалізує ГО «Простір молоді» за підтримки агентства США з міжнародного розвитку (USAID). Майже в кожній територіальній громаді буде свій хаб, де молодь може розвивати власні проекти, учитися нового.

Молодіжний простір «Free Space» відкрили в Оноківській територіальній громаді. Координаторка хабу – Вікторія Леган, викладач кафедри іноземних мов УжНУ. Розповідає, що їй надзвичайно приємно долучитися до створення такого простору, адже молодь – рушійна сила суспільства. «Тішить, що саме в нашому хабі є багато першокурсників рідного університету. Вони актив-

ні, цілеспрямовані, прагнуть розвитку та змін. Юнь зробила презентацію, продемонструвавши досягнення, також поговорила про плани. А вони, до речі, цікаві: розробка екопроектів, долучення до благодійності, ведення блогів, курс військової підготовки! І цього прагнуть дівчата. Дякуємо Миколі Яцькову, керівникові проекту. Адаже за сприяння очільника хабу отримав технічне обладнання для реалізації задуманого».

Також Вікторія Леган невдовзі взяла участь у Форумі розвитку громадянського суспільства «Імунітет до ілюзій» (Закарпаття), де докладніше розповіла про молодіжні хаби.

Каріна НЕГРЯ,
студентка
відділення журналістики.

2020-ий в УжНУ: спроба огляду

Історичне дерево часу нашої планети збільшилося на ще одну розлогу гілку – у вигляді 2020-ого. Уже фактично старий рік приніс нам чимало нових випробувань. Але без них, як зазначав Сократ, – то не життя. Навіть якщо питання сучасності постають у вигляді дамклового меча. Та все ж, зустрівши виклики, ми засукали рукава й рухалися вперед. За доброю традицією, підсумовуємо чергові майже 366 днів.

Отже, що було прикметного в 2020-ому?

З одного боку, ми працювали в досі не знаних реаліях пандемії коронавірусу. З іншого, під ювілейним настроєм 75-річчя альма-матер. І хоч цю дату заввадив як слід відзначити COVID-19, та все ж без святкового настрою не обійшлося. Зокрема, було представлено власну поштову марку, ми отримували вітання від міжнародних партнерів і самі собі робили подарунки у вигляді достойних звершень.

Про вагомий успіх свідчить хоч би той факт, що в 2020-ому наш заклад продовжив підвищувати свій статус. Скажімо, у Міжнародному рейтингу Webometrics Ranking of World's Universities у січні 2019-ого за критерієм присутності в мережі Ужгородський національний посідав 17 місце, а за рік перемістився на 11-е. А ще – на 102 позиції поліпшив результат у загальному ранжуванні університетів планети. Високу 14-у сходинку серед 177 українських закладів вищої освіти ужнівські посіли за показниками Scopus. В академічному рейтингу закладів вищої освіти «Топ-200

Україна 2020» стали 11-ими. Крім того, за даними інформаційного порталу «Освіта.уа», у щорічному консолідованому рейтингу серед 241 вишу посіли 10 місце серед найкращих класичних вітчизняних університетів та 20-е – у загальному консолідованому рейтингу.

Почесні звання наших науковців також підтвердили авторитет УжНУ. До прикладу, заслуженим діячем науки і техніки України – професором кафедри фізики напівпровідників УжНУ Олександр Грабар.

Наші представники триюмували в конкурсах «Еразмус+2020», отримували стипендії Кабінету Міністрів України, перемогли у всеукраїнських студентських представленнях наукових робіт та на всеукраїнських спортивних змаганнях. Хоч кригою масштаби цих успіхів сковувала пандемія через зниження мобільної активності.

Водночас було продовжено ремонт приміщень із залученням власних і спонсорських коштів. Зокрема, на медичному, філологічному, факультеті туризму та міжнародних комунікацій, факультеті суспільних наук. Оновлювали в цілому матеріальну-технічну базу підрозділів.

Утілювали в життя важливі ініціативи. У галузі медицини, екології, у соціальній сфері. Скажімо, долучилися до боротьби з COVID-19, почали сортувати сміття, брали участь у масштабних всеукраїнських акціях з озеленення, заклали парк до 75-ліття вишу, плідно розвивали волонтерський рух, добродій-

ництво, Літній університет тощо.

На жаль, були й болісні втрати. Через коронавірусну інфекцію та зміну покоління чимало науковців відійшли в потойбічний світ. Вічний їм спокій!

Убезпечні ЗМІ УжНУ оприлюднили інформацію про перехід на дистанційне навчання. Отож на факультетах, в інших підрозділах стали активно опановувати відповідні канали комунікації. За нових складних викликів успішно вдалося організувати

вступну кампанію, випуск фахівців. Щоправда, чимало заходів, зокрема традиційних, як скажімо, засідання вченої ради чи «Студентська осінь», відбулися в онлайн-форматі.

Притому виш не спинав своєї ходи й продовжував трудитися в поті чола на різних напрямках. Члени колективу альма-матер розвивали міжнародну співпрацю із ЗВО багатьох країн (Грузії, Чехії, США...), помітно і грантовий вектор, практикува-

лися за рубежем, реалізовували програму подвійних дипломів, презентували міжнародні проекти, ставали учасниками виставок, на експертному рівні допомагали краю та державі в цілому у вирішенні актуальних проблем, зустрічалися з роботодавцями, укладали договори про співпрацю з освітніми закладами, брали участь у конференціях (зокрема, за кордоном), у круглих столах, вебінарах, стартапівських інноваціях, випускали злбоденну наукову літературу, проводили обласні предметні олімпіади для учнів, День відкритих дверей...

Були в нашому університеті відомі гості. Серед них – заступник міністра освіти і науки України Єгор Стадний, голова Національного агентства із забезпечення якості освіти Сергій Квіт, представники ОБСЄ, народні депутати України, голова ОДА (на той час) Олексій Петров.

Наче все, як звично. Водночас фахівці університету реалізовували модерні ідеї, здійснювали обмін думок, що виводило всіх нас на якісно інший рівень.

Лише в одному УжНУ за один оберт Землі навколо Сонця відбувалося (і ще встигає відбутися) стільки цікавого, важливого, різноманітного! Розвивається виш, а з ним усі ми, міцно тримаючи в руках один на всіх факел мети шляху в часі, за німецьким філософом Карлом Ясперсом...

Ні, цей високосний рік в умовах пандемії точно не був утраченим. Притому – із 2021-им! Маємо на нього велику надію.

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Олег Лукша: «У новому році очікую більше перемог світового Добра над світовим Злом»

«фізики духу». А мені, до прикладу, хочеться проаналізувати, як у людині на рівні молекул або атомів поширюється інформація. Так само вивчаю все, що пов'язано з водою. Скажімо, у якому структурному стані вона найкраще впливає на обмін речовин, отже, є основою життя. І що таке «жива вода» у розумінні її структури?

— Якщо взяти огляду Вашого публічного життя, то в ньому одне з головних місць посідають проектна й громадська діяльність. Над чим працюєте в цьому напрямку?

К олі я йшов на переднорічне інтерв'ю з доцентом кафедри електронних систем інженерно-технічного факультету, головою правління ГО «Міжнародний інститут людини і глобалістики «Ноосфера» і Агентства місцевого розвитку та інформаційних ресурсів «Європоліс», виконавчим директором Закарпатського регіонального відділення Асоціації міст України Олегом Лукшею, то добре обдумував сценарій майбутньої розмови. Та тільки почали спілкуватися, увесь журналістський план перетворився на річку, що вийшла з берегів. Як наслідок, у одному матеріалі об'єдналися новорічні свята, вітряки, інфрачервоне випромінювання, підготовка фахівців у вишій глобальній Добро. Але, здається, від цього пропонування читачам матеріал тільки виграв. Утім, оцінюйте самі...

— Олегу Васильовичу, попереду — новорічні свята. Наскільки вони для Вас мають сакральне значення?

— Із дитинства збереглося приємне очікування першої миті Нового року. Є щось у ній особливе, утаємничене. Загалом ці свята мають свою символіку, вони дарують навіть інше відчуття часу. Коли працював секретарем Ужгородської міської ради, то запропонував ідею, яку вдалося втілити в життя під час новорічних свят переходу в нові століття й тисячоліття. На пішохідному мості через Уж з обох боків було встановлено арки зі знаками зодіаку. Ужгородцям пропонували при проходженні моста від арки до арки загадувати бажання. А внизу річка символізувала вічний плін часу, надію на реалізацію задуманого в цей унікальний час зміни століть початку 2000-их років...

— Ви вірите в дива?

— Це залишилося в дитинстві. Фізика як наука не передбачає чогось незвичайного, що не підкоряється її законам. Правда, можливо, є те, що поки не досліджено як не те, явище. Адже науці притаманно добувати нові знання.

— А що нині досліджуєте Ви?

— В останні роки зацікавився питанням: чи має дух матеріальну основу, матеріальне вираження. Мене дуже зацікавила книжка «Код світотворення», у якій автор міркує про основи

30 громадських організацій і науковців «Форум екологічного порятунку Закарпаття», у якому я співкоординатор. За останні 2 роки відстоюємо в судах Боржавські полонини від забудови гігантськими вітряками. Інакше це призведе до незворотного спотворення ландшафтів; підвищення загрози зсувів і лавин; знищить унікальні природні комплекси; завдасть шкоди рекреаційному й туристичному потенціалам області. Боржавські полонини — ключові території екологічної мережі, це природні перлини, якими пишаємося. Їх не можна безвідповідально нищити задля заробітку на «зеленому тарифі».

— Не менше за боротьбу зі встановленням вітряків на Боржавських полонинах важлива боротьба з коронавірусом. Остання світоглядно Вас змінила?

— Уже зрозуміло, що глобальний плін часу поділився на до і після пандемії. Вона визначає нову траєкторію розвитку людської спільноти. Одна з виражених соціальних сутностей людини — потреба в комунікації. Усі сучасні технології та культура також на цьому базуються. А тут заборона безпосереднього спілкування. Переходимо в режим інтернет-контактів, але винятково ними збудовано соціум. У результаті можуть настати глобальна криза духовності й зневіра. Потрібно системно, якнайшвидше й на глобальному рівні вирішити проблему з поширенням коронавірусу. Та питання не лише в цьому. Пандемія показала: ми стоїмо перед надзвичайною серйозними викликами. А що, коли виникне, скажімо, якийсь COVID-20 зі ще більшими руйнівними наслідками? Перед глобалізованим світом постали архіважливі проблеми й без пандемії. Серед них — війни, нестача їжі та води, глобальне потепління, імовірно радіоактивне забруднення в результаті ядерної війни, поширення різних інфекційних захворювань тощо. Маємо всерйоз задуматися над новою політикою держав світу, щоб успішно протистояти таким загрозам.

— Як, скажімо, громадські організації, у яких Ви задіяні, намагаються мінімізувати шкоду пандемії для Закарпаття?

— Як тільки коронавірус став швидко поширюватися, у перші три місяці, а це у квітні, травні, червні, через Інтернет серед місцевих громад ми щоденно стали поширювати відповідні об'єктивні й правдиві роз'яснювальні, методичні, нормативні матеріали. Мета полягала в тому, щоб для початку люди заспокоїлися, а потім уживали адекватних заходів для локалізації впливу пандемії. Використали девіз: «Усе буде добре! Як скоро — залежить від відповідальності кожного з нас...». Утворене з десятків організацій антикризове об'єднання громадськості, науковців, асоціацій місцевих рад ми так і назвали — «Здоров'я і життя». Воно діє й нині.

— Ви маєте, звісно, і основну роботу — займаєтесь наукою в університеті й викладаєте студентам. Наскільки

пандемія стала перешкодою в навчальному процесі, який забезпечує кафедра?

— Заняття в системі освіти — завжди двосторонній процес. Потрібен психологічний контакт, щоб відчувати, як сприймає аудиторія ту чи іншу тему. Дистанційно комунікувати важче. Особливо це стосується викладання природничих, зокрема технічних, дисциплін. Отож щоб дати знання в системному вигляді, іноді навіть під час карантину доводилося зустрічатися зі студентами. Звичайно, із дотриманням вимог, зокрема невеликими групами (до 5 осіб).

— Завдяки завідувачу кафедри електронних систем Тарасові Заяцю знаю, що Ви були одним із її засновників. Що криється за назвою підрозділу, із яким пов'язані від самого його початку?

— Кафедру створили 1994 року на базі СКТБ засобів оптичної обробки інформації та ІЧ-техніки «Квант». Спочатку вона була кафедрою промислової електроніки, та у зв'язку зі зміною класифікації спеціальностей через рік стала кафедрою електронних систем. Напрямок електроніки багато — від радіоелектроніки до побутової чи космічної. Ми ж на інженерно-технічному факультеті розвиваємо два основні — інформаційну електроніку (царина систем і мереж) та енергетичну (скажімо, безпосередньо пов'язану із живленням електроніки). Дерево знань повинно мати свої корені, стовбур, гілля... Базуючись на фундаментальних науках, водночас повинні розвивати інженерно-технічне мислення та навички в здобувачів фаху. Тут свої специфіка, програмне забезпечення. Причому, студенти пишуть бакалаврські й магістерські роботи. Реально це — проекти різних рівнів, які потрібно супроводжувати конструкторською й технологічною документацією. Ось узяти мобільний телефон. Один із найскладніших пристроїв. Потрібно знати, як їх проектують, конструюють і виготовляють, як працює кожна мікросхема. Таким чином на передній план виходять матеріалознавство, найсучасніші мікротехнології, складні розрахунки. Без знання законів фізики не обійтися. Я іноді кажу нинішнім студентам: «Ви хочете здобути вищу освіту, але без середньої. Так не буває. Лекційний матеріал даю вам на базі знань зі школи, які ви повинні вже мати». На жаль, шкільна підготовка природничих наук у нас сильно підупала. СРСР тому й успішно конкурував з американцями у сфері супутників, космічних кораблів, що створював сильні університети, які готували сильних випускників. Можете уявити, що на фізичному факультеті тоді ще УжДУ навчалось на одному курсі 150 студентів, або 5 груп, із яких 2 — радіофізиків. Не всі випускники, звичайно, ставали вченими, але здобували у вишій міцній природничі знання для роботи в інших сферах. «Квант», де я раніше працював, мав фінансування, зівставне з половиною бюджету альма-матер. Працювали на

9 оборонних міністерств, пов'язаних із лазерними технологіями, космічною технікою, термоядерним синтезом. Без наших розробок не могли обійтися. Скажімо, створювали фільтри, які використовували при інфрачервоному випромінюванні. Якщо у видимому діапазоні довжин хвиль, а це 0,4—0,8 мікрметра, розрізняють 20 тисяч відтінків, то в інфрачервоному, а це 0,8—1000 мікрметра, — практично безліч! Оптичні фільтри для вказаного невидимого оку діапазону, які ми розробляли для супутників, дозволяють «бачити» підземні заводи, давати відповіді, чи був запуск балістичної ракети, наскільки дозріла пшениця і які види на її врожай... Це лише децими з наших розробок.

— Значній частині сучасної молоді не дуже хочеться занурюватися у світ технічних наук. А хтось же повинен створювати нові прилади, гвинтокрили, гаджети, роботи...

— Ось тут і маємо одне з найслабших місць у викладанні, зокрема в системі вищої школи. Із падінням комуністичного режиму в нас відпала облудна ідеологічна складова, але ж правдивої ідеології та національної ідеї й стратегії розвитку нової України ми так і не напрацювали... Потрібно розвивати аспірантуру, докторантуру, наукові дослідження, зміцнювати університети. Нині в науці маємо колосальний розрив між старшим і молодшим поколіннями. Останнє повинно на когось рівнятися, мати бажання йти в науку й розвивати її. Неперервно. І звісно, досягати більшого, ніж старше покоління.

— Можливо, сподівання на краще виправдаються в новому році?

— Як би це банально не звучало, але всевітнє Добро повинно перемагти банальне Зло. Прочитав нещодавно одну статтю, яка надзвичайно вразила. Ізраїльські науковці обрахували, що маса створених людиною на планеті штучних предметів та інфраструктури вже переважає масу всього живого в природі! Ще раніше вчені навчилися й практикують визначати місяць і навіть день, коли людство вже наперед використало природні ресурси й вони не встигнуть відновитися в поточному році. Дійшли до серпня... Катастрофічно, мало не щодня й незворотно зменшується біорізноманіття. І що далі? Замість того, щоб раціонально використовувати й оберігати природні запаси, нещадно їх губимо. Це і є глобальне Зло.

— Що тоді глобальне Добро?

— Сукупний інтелект людства, спроможний до системних мислення й аналізу. Ми, глобалізоване людство, повинні активізувати цей розум, досягти потрібних результатів. У новому році очікую більше перемог світового Добра над світовим Злом. Планета Земля як ніколи потребує хоч невеликого, але так необхідного перевищення критичної кількості носіїв сукупного інтелекту людства. Де, як не серед студентів, їм зростати?

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Передбачення на непередбачуваний 2021-ий

Пам'ятаю, як рік тому людство розпочинало десятиліття з надією на нові звершення. Здається, ніхто не очікував таких різких змін, які відбулися в 2020-ому. Звісно, усім цікаво, а що буде в році прийдешньому?

Розпочнемо з прогнозу авторитетного видання The Economist. Передбачається боротьба за вакцину проти коронавірусу, нерівномірне відновлення економіки, спроба налагодити зламані світовий порядок, зростання напруги між країнами та компаніями, нові виклики й ризики. Із позитиву — розвиток нових технологій і активізація вирішення кліматичних проблем. До того ж 2021-ий стане роком дежавю. Знакові події, що мали відбутися цього року, як-ось Олімпійські ігри чи Євробачення, заплановані в найближчому майбутньому. Сподіваємося, вдасться відсвяткувати й 75-ліття Ужгородського національного університету.

При підготовці матеріалу мені стало цікаво, який астрологічний прогноз подавав «Погляд» 12 місяців тому. Утім, такого не виявилось, тож спробуємо довідритися не тільки експертам серйозних журналів, а й зорям. Такі передбачення завжди оптимістичніші. А коли людина налаштовується на позитив, він притягується, наче магніт. Тим паче, на носі — білий металевий Бик! :) **Козеріг (22 грудня — 20 січня)**

На представників цього знаку зодіаку чекають зміни, суттєво вплинуть на майбутнє. Миттєві рішення матимуть позитивний

ефект. Щоб витримати швидкий темп, не забувайте про періодичний відпочинок. Вам знадобиться більше часу наодинці із собою, щоб перевести дух і наповнитися енергією.

Водолій (21 січня — 19 лютого)
2021-ий — рік здобуття нового досвіду. Не кваптеся з різними рішеннями, а спочатку аналізуйте. Для вас відкриватимуться шляхи, на яких раніше не вдавалося нічого. У рік Бика Водолії зможуть отримати максимум, якщо правильно розподілятимуть зусилля.

Риби (20 лютого — 20 березня)
Залишайтеся в позитивному настрої, і наступний рік стане часом перемог та грандіозних змін у різних життєвих сферах. Не бійтеся відповідальності й хапайтеся за будь-яку можливість. Це буде належно оцінено! Гуртуйте навколо себе однопідумців. Разом ви досягнете найкращих результатів.

Овен (21 березня — 20 квітня)
На цей знак чекають фінан-

сові перемоги й нові починання. Акумуляуйте сили для створення проектів, оскільки можете опинитися в комфортному суспільстві близьких за духом людей. Важливо не розгубити свої впевненість і невгамовність, щоб поступово рухатися до задуманого.

Телець (21 квітня — 21 травня)
Для Тільців 2021 рік буде, як вигреш у лотерею. Гороскоп говорить, що на цей знак зодіаку очікують особистісний підйом і кар'єрні успіхи. Не шкодуйте часу для реалізації мети та не форсуйте події. Ваші праця й завзятість допоможуть досягти цілей. 2021-ий — прекрасний рік для внутрішнього зростання.

Близнюки (22 травня — 21 червня)

Вам допоможе неймовірна удача й слабкі перешкоди на шляху. 2021-ий готує нові захоплення та перспективи. Варто приділити більше уваги саморозвитку, оскільки рік дуже сприятливий для навчання. Можна планувати, братися

за будь-який проект, виходити на якісно новий рівень. Секрет вашого успіху насамперед полягатиме в умінні знаходити спільну мову з людьми.

Рак (22 червня — 22 липня)
Потрібно максимально уважно діяти в зимовий період. На початку року головне — зловити фортуна й у жодному разі не відпускати. Загалом рік білого металевого Бика очікується спокійним. Буде насичений приємними хвилинами, що запам'ятовуються.

Лев (23 липня — 22 серпня)
Варто поспішити налагоджувати корисні зв'язки, адже від цього залежить продуктивність усього року. Необхідно частіше згадувати про відпочинок. У 2021 р. Леви знаходяться в звичній позиції лідера. Важливо вчасно робити вибір і не ухилятися від пропозицій, які даруватиме доля.

Діва (23 серпня — 23 вересня)
Чекає рік несподіваних і позитивних відкриттів у житті. Діви можуть самі все влаштувати собі в цей час змін. Щоб процес був ефективним, потрібно виявити активність і завзятість. Послідовність, планування стануть обов'язковими.

Терези (24 вересня — 23 жовтня)

У справах і в роботі найсприятливішим часом для людей цього знака можна вважати квітень-травень і серпень-вересень. У прийдешньому році Терезам необхідно здобувати нові навички, адже в 2021-ому слід очікувати великого натхнення. Весь рік

відзначатиметься потужним припливом творчої енергії. З'явиться можливість зайнятися справою, до якої давно вже лежить душа, але на яку ніколи не вистачало часу.

Скорпіон (24 жовтня — 22 листопада)

Скорпіони будуть енергійними, сміливими й рішучими. 2021 рік наповнить сюрпризами й несподіваними зустрічами. Цьому знакові потрібно розкрити свій потенціал і йти назустріч великим мріям.

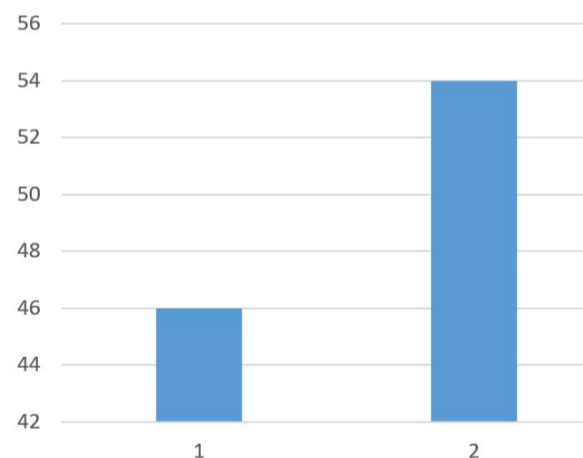
Стрілець (23 листопада — 21 грудня)

У новому році можливості зростуть. Ви зможете збільшити рівень своєї освіченості, записавшись на курси, розширивши коло спілкування. Слід брати стільки знань і знайомств, скільки зумієте подужати. Настає ідеальний рік для улюблених занять і захоплень. Важливо визначитися з кар'єрними цілями та рухатися в одному напрямку, не витрачаючи сили на дрібні справи.

Р. С. На відміну від метушливого й насиченого подіями року Щура, який минає, 2021-ий має бути спокійнішим, стабільнішим. Цілеспрямованість і холодний розрахунок білого металевого Бика допоможуть зупинити заворушення, улаштовані попереднім господарем року, та очистити простір для нового життя. Сподіваймося тільки на краще!

За матеріалами інтернет-джерел підготувала Ольга БРАЙЛЯН, студентка відділення журналістики.

Як вам дистанційний семестр?

Майже всі цілі семестр студенти УжНУ навчалися дистанційно. Я провела опитування, щоб дізнатися, чи сподобалася нашим здобувачам фаху або ж навпаки, здалася важкою така

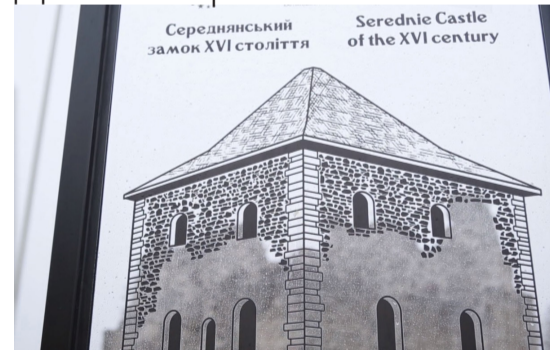
форма освіти. Отже, було опитано 200 юнаків та дівчат із різних факультетів нашого вишу. 46% молоді сподобався такий семестр, а ось для 54 відсотків — важко навчатися. Серед основних складнощів студенти виокремлювали:

- відсутність Інтернету та інші технічні питання;
- проблеми з таймменеджментом;
- брак спілкування наживо.

Ангеліна УГРИН, магістрантка відділення журналістики.

Хочете побачити цілісний Середнянський замок?

Дивіться крізь... скло!

Крім того, споруда унікальна розташуванням: на рівнині», — зауважив директор Археологічного музею імені професора Е. А. Балагурі В.Мойжеса. «Є реальна історія таких споруд і вигадана, — каже доцент кафедри археології, етнології та культурології УжНУ Ігор Прохненко. — Середнянський — один із замків, де ця історія найбільше не стикувалася».

На прозорий екран нанесені контури елементів старовинної споруди, що не збереглися. Це дозволяє трішки телепортуватися в минуле. Але є нюанс: потрібно знати правильний ракурс, аби контури збіглися. Точність відтворення тогочасної будівлі — 90%, за словами Михайла Данканича, директора Агенції регіонального розвитку «Закарпаття», яка реалізувала проект зі встановлення скляного артефакту біля Середнянського замку.

Перед тим тривали дослідження... Радше спроба дізнатися правду про замок. І ця відповідальна справа лягла на плечі ужнівців: Володимира Мойжеса, Ірини Жиленко та Ігоря Прохненка. Перша експедиція була в 2008 році. Науковці зробили сенсаційну заяву. Спростували один із міфів: споруда датується не XII століттям, а XVI. «Початок XVI століття — один з етапів, що свідчать про розбудову фортифікації краю. І Середнянський замок — підтвердження цього.

Археологи альма-матер жартують: у них — головний елемент будівлі — ключ. Зберігається в музеї імені Едуарда Балагурі. Крім того, ще — вази, елементи кахля та інші речі, віднайдені в замку.

До слова, артефакт установили за проектом «Збереження Середнянського замку та замку Сент-Міклош». Скляне доповнення споруди насправді покликане виконати масштабнішу місію, ніж просто стати туристичною родзинкою. Агенція регіонального розвитку готує проектну-кошторисну документацію, аби споруду можна вберегти від подальшого руйнування, відновити й облагородити територію.

Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

Одним абзацом

Моніторили. За міжнародною програмою «HUSKROUA» (Hungary-Slovakia-Romania-Ukraine) фахівці здійснили моніторинг небезпечних зсувних процесів на території Солотвинського солерудника. Завдання програми — спостерігати за природними й техногенними геопроцесами на транскордонній території Угорщини, Словаччини, Румунії та України. Члени команди проекту, котрі взяли участь у польових вимірюваннях: керівник Наталя Каблак (професор кафедри міського будівництва та господарства, інженерно-технічний факультет), виконавчий менеджер Іван Калинич (декан географічного факультету), менеджер із заходів Олександр Рейтій (доцент кафедри диференціальних рівнянь та математичної фізики, факультет математики та цифрових технологій), технічний мене-

джер Марія Ничвид (старший викладач кафедри землевпорядкування та кадастру, географічний факультет), директор ДП «Закарпатгеодезцентр» Іван Проданець, студенти ІТФу (Петро Бердар, Габор Гаврильцьо) та геофаку (Вадим Луцьо).

Співпраця. Юридичний факультет Ужгородського національного університету долучився в онлайн-режимі до семінару «Розвиток транскордонного співробітництва для європеїзації українських кордонів» із нагоди початку проекту Міжнародного вишеградського фонду «За транскордонним співробітництвом європеїзації українських кордонів». На семінарі обговорювали теоретичні та практичні аспекти розвитку транскордонного співробітництва. Було понад 60 учасників (з України, Угорщини, Словаччини, Польщі та Чехії); керівники різних рівнів влади суміжних євро-

пейських держав, представники органів державної влади і місцевого самоврядування, ділового та науково-експертного співтовариства.

Підвищення кваліфікації. Факультет післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки УжНУ взяв участь у науково-практичній онлайн-конференції «Вторинний остеопороз: механізми розвитку, діагностика, профілактика та лікування», подавши чотири доповіді до програми. Конференція відбулася за сприяння Української асоціації остеопорозу на чолі з професором Владиславом Поворознюком. Слухачі й спікери, які попередньо зареєструвалися на захід, отримали сертифікати про участь у конференції.

Тетяна ПРОДАНЕЦЬ, студентка відділення журналістики.

У митця-патріота – сучасні проблеми

До 80-річчя від дня народження поета-публіциста й прозаїка Івана Тегзи

Божий дар І.Тегзи, котрого знають в УжНУ як чудового столяра, – любов до прекрасного, працездатність, людяність, щирість, – вражають-захоплюють кожного, хто хоч раз торкнеться його творчого ужинку. Іван Васильович належить до тих співців-будителів, самовідданих особистостей, які готові захищати національні інтереси України, працювати для її культури, патріотизму.

І.Тегза народився 3 грудня 1940 р. в селі Березове на Хустщині в багатодітній селянській сім'ї. Навчався в Ужгородському художньому училищі (1956 – 1961). Після захисту на «відмінно» дипломної роботи «Декоративний сервант» був направлений на роботу до Копашнева Хустського району на посаду вчителя малювання, креслення та ручної праці. Потім – військова служба.

Після демобілізації призна-

чили начальником Ужгородської госпрозрахункової рекламної дільниці Львівського рекламного комбінату, а згодом – заступником директора рекламного комбінату. У травні 1972 р. звільнився й перевівся до Ужгородської художньо-виробничої майстерні «Художфонду УРСР», де працював художником-різьбярем. Звідти в 2000 році пішов на пенсію.

Як скульптор, працював у техніці різьби по дереву. До кращих рельєфів належать декоративні вставки «Чужу ниву жала» (1978), «Спасибі за волю» (1975), «Довгождана зустріч» (1975), «По воду» (1977), «Пряха» (1979), «Лісоруб» (1979), «Вівчар» (1980), «Косар» (1980), «Замріяний косар» (1980) та інші. Це і майстерне зображення предметів, і тісно пов'язана з традиціями народного мистецтва виконавська манера, і бачення довколишнього

світу. Відтворені образи викликають позитивні емоції, естетичні асоціації, а це означає, що автор досягнув поставленої мети.

У творчій співдружності з художником-керамістом Вірою Пуглик виготовлено чимало творчих художніх робіт у поєднанні дерева та кераміки.

І.Тегза брав активну участь у художніх обласних та одинадцяти республіканських художніх виставках із декоративно-прикладного мистецтва. Крім цього, він – учасник групових виставок закарпатських художників в Угорщині, Чехії, Словаччині, Румунії.

Роботи вирізняються щирістю, винятковою теплою й високим професіоналізмом. У них є щось неповторно авторське, що робить упізнаваними з першого погляду. У кожному витворі Іван Васильович залишає часточку свого серця.

У 2004 році під час усенародної боротьби за демократію в Україні І.Тегза захищав високі ідеали. Саме тоді почав писати вірші про наше минуле й сьогодення, публікував доробки в газетах «Карпатський голос», «Трибуна», «Нація і держава» та інші. Написав також чимало статей до газет «Вісті Ужгородщини», «Ужгород», «Карпатський голос», «Просвіта»... Ювіляр урядний редакторам згаданих часописів, які підтримували його творчу працю. Помаранчева революція, щиро зізнається, «стала вирішальною в моїй долі. Завдяки їй змінився мій світогляд, як й інших таких, як я, заблудлих синів України, у яких свідомість була приспана комуністичною пропагандою» (вірші «Народ вийшов на майдани», «Помаранчевий майдан»).

Поезії І.Тегзи – крик душі й

стогін зболеного серця, виношені та вистраждані роздуми, здобуті гірким досвідом немарно прожитого життя. Іван Васильович ретельно відтворює лише те, що є важливим для нього як для особистості. Саме тому авторські поезії стають потрібними для інших людей, залягають у душу, після їх прочитання думка – осмислює, уява домальовує. Автор пише про те, що пройшло крізь серце, вірш виливається на папір, забарвлюючись в емоційні тони й відтінки пережитого та висвічуючись правдою життя. Оптимістично-страждання думка – патріотичні твори змушують читача співпереживати, творити, мучитись, жити болями й радощами автора.

У багатьох віршах глибоко порушено одну з найпекучіших проблем сьогодення: збереження, примноження й охорона мови українського народу, її вільний розвиток. Поет виступає на захист рідного слова, нещадно картає запопадливих прислужників, перевертнів, яничарів, які поспішають зрестись роду й рідної мови («Моя рідна мова», «Уже калина звеселилась», «Моя ти, мово українська!», «Шевченкове натхненне слово» та ін.). Із поезій І.Тегзи випливає: потрібно зробити все для того, щоб українська мова була для нас тією стихією, тим повітрям, яким дихаємо щодня, бо вона століттями служила оберегом народу, котрий утратив державність.

Композитори Микола Попенко, Андрій Червняк написали музику до дев'яти віршів І.Тегзи, що звучать у виконанні різних мистецьких колективів краю. Збірку своїх творів «Пробудження» (2012) та «Вовки в овечих шкурах» (2019) із їхньою гострою

проблематикою й високим публіцистичним рівнем автор виніс на роздуми читачів, котрим не байдужа доля України, її культура, мова, історичне минуле, майбутнє. Хай помножиться творчий доробок автора та ще більше прислужиться шанувальникам таланту нинішнього ювіляра.

І.Тегза часто зустрічається з учнями, учителями та громадськістю області. Тільки у вересні 2012 року був почесним гостем у середній школі села Руські Комарівці на Ужгородщині та в читачів Хустської центральної міської бібліотеки. Відвідав також народний літературно-мистецький музей Копашнівської ЗОШ I–III ступенів на Хустщині, виступив там перед учнями й учителями.

У своїх зворушливих і наснажених виступах художник-різьбяр, митець слова І.Тегза наголошує, що не треба опускати рук у часи випробувань та потрясінь, а вірити в невичерпні людські сили, дорожити дружбаю, бути пристрасними, безстрашними оборонцями рідної мови, любити народну пісню, берегти, примножувати духовні цінності, своєю невтомною працею збагачувати нашу незалежну, соборну Україну.

Бажаємо Іванові Васильовичу, невтомному ветеранові праці, натхнення, кипучої й невичерпної енергії, повноцінного творчого довголіття, здійснення благородних задумів на благо рідної України, а також і надалі залишатися в лавах борців за незалежність нашої держави, бути оптимістом і переможцем у всіх добрих починаннях і зверненнях.

Іван ХЛАНТА,
заслужений діяч мистецтв України.

Лауреатка серед ужнівців!

Олександра Ігнатівна, доцент кафедри української літератури, отримала літературно-мистецьку премію імені Івана Нечуя-Левицького. Її вручають за нові відкриття в національно-історичній спадщині. Лауреатів визначає конкурсна комісія, до якої входять відомі та авторитетні діячі культури й мистецтва України.

Олександра Степанівна – укладачка книжок: «Літературні портрети», «Від гасниці до рампи», «Синхромія» (відзначена обласною премією імені Ф.Потушняка). А ще результати літературознавчих досліджень публікували «Новини Закарпаття».

Вітаємо авторку! Бажаємо нових успішних відкриттів та почесних нагород!

30 викладачів... удома!

Команда різномісних дерев'яних олівців готується до мистецької розминки в руках другокурсниць факультету здоров'я та фізичного виховання УжНУ Вероніки Герцумс. Знаходить фотографії наставників і починає їх змальовувати. Так, власне, починається творчий процес. За пів години чи годину портрет може бути вже завершеним.

«Викладачі – мої мотиватори. Студентське життя максимально пов'язане з ними. Навіть на карантині», – розповідає дівчина. А перший малюнок з'явився теж у період ізоляції: наприкінці минулого навчального року. Але все почалося з випадковості. Вероніка пригадує: «Просто захотілося робити щось нове. Відкрила сторінку у фейсбуку, подумала: оберу навмання із заплученими очима когось із друзів та спробую зобразити. Так і натрапила на викладача. Портрет удався, я показала його наставниці. Сподобалося! Утім, лише нещодавно вирішила продовжити ідею. Спочатку були 3 малюнки, далі 12, а тепер уже маю 30. І це, звісно, ще далеко не всі викладачі нашого факультету».

Коли вдома назбиралася міні-виставка, дівчина вирішила подарувати малюнки своїм героям.

Частину передає безпосередньо, іншу залишила в підрозділі. «Найбільше мені подобається бачити емоції наставників. Вони відгукуються, дякують. Це надихає!» – мовить Вероніка.

Свій портрет отримав і завідувач кафедри фізвиховання Іван Маріонда. Зазначив: «Поспілкувався з колегами, зрозумів: усі надзвичайно здивовані. Позитивно, що наші студенти – такі різнопланові. Кажуть, моє зображення найбільш схоже. Зберігаю подарунок у кабінеті. І

тішуся талановитій молоді».

Доцент кафедри фізичного виховання Валерій Товт одним із перших почав розповідати про ініціативу студентки в соціальних мережах. «Нині тривають реформи вищої освіти в усій Україні. У своїй роботі також використовуємо студентоцентризований підхід. Його суть – не тільки навчати, а й розвивати в юні творчі здібності. Вероніка чудово це підтверджує. Свій портрет знайшов у деканаті :). Одразу себе впізнав, хоч і відтворений

там дещо молодшим», – зауважив Валерій Адальбертович.

В.Герцумс малює педагогів і сама мріє викладати, коли закінчить навчання в університеті. Поки ж на свідомому рівні змальовує характерні риси обличчя, мимоволі, підсвідомо вишукує в них і педагогічні особливості.

Набір робочих інструментів – мінімальний. «Використовую чорну гелеву ручку, звичайні (від світлішого до темнішого) та кольорові олівці (щоб зобразити губи, якщо це наші прекрасні викладачки, або яскраво виражені очі)», – каже дівчина. Ідею продовжить. І готова змальовувати наставників з інших факультетів та навіть студентів.

...Тим часом, щоб ідеї для графічної медитації дістали чіткіші контури – студентка активно займається підтримкою спортивної форми. Зранку – легка розминка, в обід – тренування, а ввечері – вправи на гнучкість. Ось і раціон фізичних навантажень Вероніки. Утім, знаходить час і для дозвілля, коли поповнює «Treasures of the faculty» (скарби факультету). Бо саме так назвала свій мініпроект, за яким продовжує малювати портрети викладачів.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Зазираючи в 2021-ий...

Зовсім скоро він, 2021-ий, постукає в двері. Прагнемо змін, очікуємо дива після такого важкого 2020-ого. Вирішила поцікавитися, про що прохатимуть наші студенти від прийдешнього року білого металевого Бика.

Сніжана Тюк, п'ятикурсниця філологічного факультету: «Мрію, аби ми забули про пандемію, як про страшний сон. А ще – про безвіз. Адже можна буде з легкістю поїхати, куди завгодно. Ну і звісно, хай загалом наповнює цікаве, радісне, реалізуються найзаповітніші бажання».

Євгенія Салька, студентка

2 курсу філфаку: «Від 2021 року чекаю дива, як у дитинстві. Пригадую: прокидаєшся вранці 7 січня... За вікном – сніг, під ялинкою – подарунки... Дуже чекаю справжньої зими! І звичайно, щоб, нарешті, з екранів телевізорів пролунало: вірусу COVID-19 більше не існує, його винищили».

Інгрід Мацко, факультет суспільних наук: «У 2021-ому завершую навчання в УжНУ. Сподіваюся: знайду роботу за спеціальністю. Також хотілося б, аби люди стали добрішими, толерантнішими. І звичайно, чекаю моря позитивних емоцій, прошу здоров'я для близьких. Хай зло-

вісний COVID-19 залишиться в 2020 році».

Найзаповітнішим бажанням наших студентів, та й узагалі всіх людей, є припинення пандемії, повернення до нормального ритму життя. Пропоную ще заглянути в таємний світ китайського гороскопу та дізнатися: що ж обіцяє нам металевий білий бик.

Китайці вірять: знак гороскопу бик володіє такими якостями, як рішучість, твердість, традиційність і працьовитість. Стихія металу наділяє його залізною волею, а білий колір – упевненістю. Рік мине в спокої, роботі над собою. Бик любить чесних,

відповідальних і працелюбних. Водночас не в захваті від активності та змін.

Продуктивною стане перша половина 2021-ого р. Тож можна приділити увагу кар'єрі. У другому півріччі варто подбати про здоров'я й берегти нерви. Китайці вірять: тварина передає свої визначальні риси року, яким вона править.

Отже, уперед! Робімо крок назустріч 2021-ому, із вірою та надією на кращий рік у нашому житті. Із прийдешнім вас, дорогі читачі!

Ангеліна УГРИН,

студентка

відділення журналістики.

Чим вабить «Хід королеви» від «Нетфлікс»?

«Хід королеви» я мріяла подивитися вже давно, особливо коли дізналася, що він знятий за книжкою «Гамбіт королеви» Волтера Тевіса, яку читала в дитинстві.

У серіалі чимало часу присвячено шаховим поєдинкам. І хоч вони не показані докладно, ти все ж із захопленням спостерігаєш за двоєм Бет Гармон та Гаррі Белткіка.

Дівчинка, залишившись сиротою, потрапляє до дитячого будинку. Саме там вона вперше дізнається про шахи й саме тоді

починається її шлях до вершини названого виду спорту.

У притулку Бет знайомиться з чудодійними транквілізаторами, які допомагають їй займатися улюбленою грою подумки. Якщо і вам це подобається, то на YouTube можна знайти докладний розбір поєдинків із серіалу.

«Хід королеви» пронизаний атмосферою 1950–1960-их, яка відчувається буквально в усьому. Музика, поведінка персонажів, образи головної героїні. Вони змінюються разом з ос-

таннюю, прямо демонструючи сміливу особистість, яка йде до кінця тільки заради перемоги.

«Нетфлікс» уже не вперше показує зазначених героїнь: гострих на язик, цікаво прописаних, зі своєю думкою. Мені подобається, що Бет зовсім не приховує власної геніальності. Навпаки, із кожною перемогою про дівчину дізнається дедалі більше людей, котрі вірять у можливість гравчині. Вона вривається у світ чоловічого спорту й нічим не поступається завдяки титанічним зусиллям.

І хоч мені не вистачило докладніших подробиць поєдинків, це лише маленький недолік.

Якщо вирішите подивитися стрічку, то на вас чекають героїня у виконанні вдало підбраної харизматичної акторки; саундтрек, який надовго застрягає в голові. Переглянути серіал можна за день – і це, безумовно, перевага! Що тут казати, «Нетфлікс» уміє дивувати вибором екранізацій!

Ольга САБОВЧИК,

студентка

відділення журналістики.

«Студентська осінь-2020»

Що було після конкурсу...

Це зараз пари студентів факультету математики та цифрових технологій УжНУ роблять перші па на розтанцьованому не одним поколінням активної молоді паркеті центру дозвілля «Ювентус». А перед тим здобувачки «точного» фаху сиділи в компанії із сумом біля маятника Фуко: згадували, що карантин забрав у них омріяний випускний вечір, а отже, і можливість станцювати вальс у школі. «Ми говорили з дівчатами: у нас не було яскравого завершення 11 класу. І тут підходить наш академнаставник, заступник декана Павло Мулеса. Мовляв, годі сумувати, бо зараз здійснюватимемо мрії. Оскільки факультет математики та цифрових технологій уміє це робити», – розповідає учасниця «Студосені-2020» Даніела Рошко.

Мрію односторонньою реалізувала Ребекка Баліцька. Дівчина зізналася: «9 років ходила на бальні танці, тож узяла на себе відповідальність поставити но-

мер. Довелося працювати з новачками. Але мені сподобалося керувати процесом. Моментами відчувала себе вчителькою (сміється – прим. авт.). Родзинка виступу – різноплановість локацій: вхід до головного корпусу на «БАМі», бібліотека, аудиторія, наш рідний поверх, «Ювентус»... До конкурсу талантів готувалися ретельно. Ми тепер, у період карантину, особливо цінуємо можливість творчого самовираження. Сидимо вдома, а «Студосінь» стала розрядкою».

До оригінального конкурсу математики підійшли із фристайлом. Першокурсник Василь Роботишин готував відео, у якому демонстрував трюки з м'ячем. Юнак мовив: «Професійно фристайлом не займаюся. Однак базові навички маю, оскільки граю у футбол. Вирішив спробувати. Удалося! Маємо спільними зусиллями підрозділу перемогу в цьогорічному конкурсі».

Враження студентів факультету математики та цифрових

технологій можна слухати днями. Навіть після завершення конкурсу вони збираються маленькими групами й продовжують танцювати, управлятися з м'ячем та спілкуватися. Бо як-не як, життя триває... У такий постконкурсний день, власне, і мені вдалося поспілкуватися з тріумфаторами «Студосені-2020». Команда набрала 200 балів і отримала найбільшу грошову винагороду – 5 000 грн. Кошти планують використати для організації «Бограч-фесту», Міс факультету, а також для інших потреб підрозділу.

«Срібло» отримали хіміки й екологи. Набрали 186 балів та одержали 3 000 грн. «Виграш хотіли б витратити на оформлення зони відпочинку на факультеті», – повідомила п'ятикурсниця Лідія Ірчак, котра зорганізувала молодь для участі в конкурсі. Зокрема, серед виступів хімічного факультету – проникливий вокальний номер Валерії Омелюк. 5 років поспіль вона співає

на «Студосені». «Уже 5 років хотіла виконати цю композицію Земфіри... Кожного разу щось зупиняло. Або просто не хотіла співати сумної пісні. Однак через теперішні реалії все ж наважилася», – розповіла Валерія. І додала: «Мені навіть подобається онлайн-формат. Раніше на концерт не вдалося прийти всім родичам чи друзям, а тепер вони могли просто переглянути відео в Інтернеті».

Третє місце (185 балів) – у студентів факультету здоров'я та фізичного виховання. 2 000 грн молодь витратить на «призи для кожного учасника, котрий доклав зусиль до перемоги», як повідомив голова профбюро підрозділу Михайло Брусьо.

Оскільки конкурс відбувався онлайн, то всі виступи студенти записували на відео, монтували й надсилали організаторам. Оцінювали номери члени журі (їхні бали мали більший еквівалент), а також активні користувачі соціальних мереж зі своєю

«валютою» – уподобайками.

«Кожен член журі собі виставляв місця факультетів від першого до останнього. Перше отримало 20 балів, друге – 19, далі за таким же принципом. Із цих балів виводили середнє арифметичне й множили на 2. Також плюсували всі «лайки». Формували рейтингову таблицю, де факультет, який набрав максимальну кількість уподобайок, отримував 20 балів, інші – 19 і так униз, – каже голова профкому студентів УжНУ, співорганізатор «Студосені-2020» Олександр Баран. – Цьогорічне нововведення – Кубок! Раніше його не було. Вирішили зробити як у Лізі чемпіонів. Тобто команда-переможець триматиме його в себе до наступних змагань. А потім захищатиме або ж передаватиме іншому факультетові».

Попри окремі технічні труднощі онлайн-конкурс відбувся успішно, за словами співорганізаторки, голови студентської ради університету Вікторії Кенідри. Вона додала: «Одна річ, коли традиційно збираємося в «Ювентусі». Репетиції, сценарій, ведучі... Цьогоріч довго сперечалися, думали, як краще влаштувати конкурс, аби і цікаво було подивитися, і журі, глядачі могли об'єктивно оцінити. Участь узяли майже всі факультети, тож ми зрозуміли: є для кого старатися».

...Конкурс – позаду, а нагорода – стимул для того, щоб закріпити вивчене та продовжити пошуки найрізноманітніших талантів. Студенти факультету математики та цифрових технологій це добре «вираховували»: а станцювати на фоні Кубка – ще та насолода, приправлена особливими спеціальними успіхами й мотивацією.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,

«Погляд».

Коробка щастя, або Подарунок, підкинутий життям...

У час усесвітнього затишся в мене з'явився шанс на розвиток. Пандемія внесла круті корективи в життя. Цьогоріч улаштувалася офіційно на роботу. Як-не-як, а відповідальність ще та! Є в цьому багато переваг. Саме через працю часто зараз перебуваю в місті над Ужем. У цьому немає нічого надзвичайного, скажете ви? Але постривайте! Як тільки почався карантин (ще далекого березня) і аж до травня (саме тоді влаштувалася на роботу) не відвідувала улюблений Ужгород. Однак через те, що в моє життя стрімко, неочікувано ввірвалися трудові будні (уже час називати себе цим словом. Ну-у, як там має бути, дорослою? Усе ж досі не люблю згадану лексему) періодично покидала Львівщину.

Знаєте, буває так: смикнеш за малесеньку ниточку на в'язаній одежині — і процес уже не спинити. Офіційне працевлаштування стало цією самою ниточкою. Далі життя вручило мені коробку із сюрпризом. Там був презент із присмаком вступних реалій — приймальна комісія, у якій довелося потрудитися цього літа. Ох, і вражень залишилося!

Усе крутиться, як глобус, навколо злочасного вірусу. Однак і тут удалося витягти щасливий квиток. Я — «талантиста». А то й народжена під щасливою зіркою. Мабуть, усе ж непростий

збіг, що саме 6 січня. У моєму житті багато людей, котрі надишають, подекуди частують чарівним стусаном (для мене найдієвіший спосіб).

Нещодавно з головою поринула в задзеркалля телевізійної кухні. Відчинив мені туди двері головний редактор часопису «Погляд». Його внесок у моє, наважуся так іменувати (насправді забажала вручити собі маленький презент напередодні Нового року) журналістське життя, «тягач» на окреме есе. З'ясувалося: у телевізійній редакції стільки добрих людей, від яких черпаєш досвід, наче спраглим припав до джерела води.

Ви маєте дізнатися про пані Буракову. Вона залишилась частково інкогніто вже не тільки для мене, а й для вас. Чому частково? Пояснюю. Я не знаю, як звертатися до неї за іменем та по-батькові. Оскільки на її прохання колеги гукають: «Таню!» Мотивує тим, що так відчуває себе молодшою. І справді, моторніша за деяких 19-річних.

Тільки там я — «маленька дівчинка». Заходжу — і одразу: «О-о-о, маленька дівчинка прийшла (це вона, пані Тетяна, так придумала, звучить по-доброму). Не через те, що забувають моє ім'я (тим паче, ми тезки :)). Тут, насправді, усе просто. Там практично кожна друга працівниця редакції — Таня. Не знаєш, як звернутися

до когось, кажи: «Таню!» Ймовірність угадати — ледь не 70 %.

Пані Тетяні притаманний посиленний материнський інстинкт, що не оминає нікого. Нещодавно вона святкувала день народження, голодним не залишився ніхто. Сидимо, обговорюємо майбутню програму (яка начитка для якого синхрону) і тут: «Дівчинко, іди візьми цукерку». Або коли вже йшла, зупинили. Думала, щось потрібно ще перечитати або флешку забула (так сталося минулого разу), а пані Тетяна звернулася: «Там яблучко домашнє, візьми».

Часто доводилося пекти раків за свої, іноді, ну дуже банальні огріхи. Але отримую настанови: «Начитуй упевненіше. Не поспішай, а тут необхідно динамічніше. Тембр має бути нижчим, зavelики паузи». Правильний підхід мотивує рухатися вперед.

Рада знайомству й співпраці з оператором, у якого відмінне почуття гумору й досвід довжиною в два мої життя щонайменше). Неймовірно люди. 2020-ий, принаймні за це тобі вдячна.

З'явилися й особисті, хоч і мікроскопічні, але все ж рекорди. За ці майже 366 днів написала непогану кількість есе — понад 10. Це означає: сталося ще більше тематичних потрясінь для жанрових роздумів. Деякі з них опинилися у віртуальній шухляді. Із різних причин. Можливо, і на них чекає іменування датою публікації у світ.

Уже пора бити в литаври... На порозі новий рік, а це означає — попереду не менш цікаві журналістські (ох, і до вподоби мені це слово!) будні.

2021-ий, не підведи. У нас великі на тебе сподівання!
Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

***
Новий Рік — нова надія змінити своє життя на краще, нічого для цього не роблячи...

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Хочу вже 31 грудня! Щоб за вікном сніг, мама нарізає олів'є, на підвіконні "Наполеон", тато пішов по ялинку, а мені 8... і я вірю у диво!

Волонтеріат УжНУ зібрав кошти для придбання кисневого концентратора

Ідея здавалася не зовсім реальною, але представники Волонтеріату УжНУ таки ризикнули. Викладачі, студенти та випускники, залучені до благодійної діяльності в університеті, розпочали збір коштів для придбання кисневого концентратора. Писали здебільшого в соцмережах, водночас максимально використовували й метод сарафанного радіо. І були вражені, коли за кілька днів небадьдужі пожертвували потрібну суму.

Представниця волонтеріату Крістіна Товт розповіла: «На кисневий концентратор нині була найбільша потреба. Перед тим, як оголосити збір коштів, радилися з головними лікарями Ужгорода. Обладнання не дешево. Я моніторила ринок кисневих концентраторів. Далі розпочали перемовини з постачальниками. Вартість того концентратора, на якому ми зупинилися, — 48 тисяч гривень».

Ужнівці настільки активно долучилися до акції, що волонтерам удалося зібрати на кілька тисяч більше. Кошти, які залишилися, спрямують на інші потреби лікарень.

Плідно попрацювала й Асоціація студентів та випускників економічного факультету

УжНУ. Її керівник, заступник декана підрозділу Віталій Герзанич зауважив: «Волонтерство — важлива складова діяльності факультету. Щонайменше двічі на рік небадьдужі викладачі та студенти їздять до дитячих будинків в області. Так само згуртовано долучилися й до акції зі збору коштів для кисневого концентратора. Щиро вдячний усім, хто підтримував. Це, зокрема, — студенти, випускники, керівництво університету, багато підприємців. Пам'ятаймо: ніхто не знає, коли й кому що може стати в пригоді. Збір коштів тривав близько п'яти днів. Тільки за перший зібрали понад 25 тисяч гривень».

Це перша така масштабна ініціатива, яку Волонтеріат УжНУ успішно та оперативно реалізував. По-перше, буде допомога для однієї з ужгородських лікарень. По-друге, благодійність ще більше згуртувала викладачів, студентів та просто небадьдужих, бо спільними зусиллями добрі справи робити легше. А по-третє, маленька історія успіху — чи не найкращий подарунок для волонтерів до їхнього міжнародного дня, що припав на 5 грудня.
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Як молодь УжНУ з різних куточків України Різдво святкує

Є багато традицій, яких українці дотримуються віками. Але час бере своє, деякі звичаї відходять у небуття, а особливо в сучасного покоління. Вирішила поцікавитися в студентів Ужгородського національного університету, як вони відзначають Різдво.

Михайло Турянця, п'ятикурсник факультету здоров'я та фізичного виховання заочного відділення: «Я із селища Чинадієво Мукачівського району. На Різдво більшість односельчан відвідують службу, мають вечерею із 12-а пісними стравами, а так звані коляди святкуємо три дні. Молодь ходить одне до одного в гості за чергою, щоб поколядувати та поспілкуватися за накрытим столом».

Діана Маловічко, другокурсниця філологічного факультету (спеціалізація «Реклама та зв'язки з громадськістю»): «Я з Херсонщини. Святкую з батьками вдома, потім їду на вечерю до хресної. У нас дещо відійшли від традиції колядувати, і в церкву рідко хто ходить. Просто вечеряємо разом, дивимося фільми. Різдво — чудова можливість провести час із найріднішими».

Станіслав Куштан, аспірант хімічного факультету: «Я зі Свалявського району, і в нас головна традиція серед молоді — ходити колядувати з друзями з одного дому до іншого. Навіть із дівчатами. Хлопці організовуються в гру-

пи бетлегемів і йдуть із вертепом, як у нас кажуть, веселити та прославляти Господа».

Іван Матківський, магістрант хімічного факультету: «У Турківському районі Львівської області, звідки я родом, безперечно, є звичай вечерею із сім'єю, а потім співають колядки. Головний атрибут свята — старовинний дідух. А найжартівливіша традиція є на Андрія: група молодиків може знімати ворота з того обійстя, де живе гарна дівчина. Не знаю, чому так заведено, але це дуже смішно. Звісно, якщо ворота повертають».

Галина Гичка, студентка факультету історії та міжнародних відносин: «Я із села Тюшка, що на Міжгірщині. Святкуємо Різдво дуже активно. У нас є дві церкви. Православна та греко-католицька молодь цих конфесій, аби не сваритися, ділиться і йде колядувати в різні дні. Відповідно одні — 7 січня, а інші — 8-ого. Готують костюми, коляди та різдвяні сценки. Жителі нашого села радо відчиняють двері до хати, адже колядники несуть радість і щастя. Зароблені гроші віддають до церкви. Навіть змагаються, хто збере більше».

Як бачимо, у західних областях народні традиції більше збережені, але святкують усюди весело!

Ангеліна УГРИН,
магістрантка відділення журналістики.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращий матеріал «Погляду» в #11 (240) — «Чим живе центр інформаційних технологій?» Вікторії Кенідри, студентки відділення журналістики.

Найрейтинговіша за кількістю переглядів у фейсбуку — публікація Мирослави Гараздій «День кар'єри ЄС — погляд організаторів».

Вітаємо авторок!

АНЕКДОТИ

Три стадії дорослішання чоловіка: 1) він вірить у Діда Мороза; 2) він не вірить у Діда Мороза; 3) він — Дід Мороз.

Дорогий Діду Морозе! Не поспішай викидати мого листа. Це не спам, а реальна можливість підзаробити.

Біржа. Зверху вікнами на зал — кімната. Три брокери. Двоє носяться, по три телефонні трубки в руках, кричать:

— Доводь до двох! Бери! Скидай десять і здавай! Чотири вниз!..

Один, мрійливо дивлячись у вікно:

— Сніг падає... (Секундна пауза).

— Продавай!!!

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 4101. Ціна — безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 22.12.20. Засновник і видавець — ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад — 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальний за випуск номера: В.Ю.Тарасюк.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК.

Художній редактор, кореспондент:
Т.М.ЛЕСЮК.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.